

VĚSTNÍK

ROČNÍK: XL

VÍDEŇ BŘEZEN – DUBEN 1993

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

První gratulace; konec nejasností alespoň
v jedné sféře našeho života

Pan
Václav Havel
President České republiky
Praha – Hrad
11908 Praha 1

1. února 1993

Vážený pane presidente!

Menšinová rada české a slovenské větve v Rakousku, střešový orgán krajských spolků a organizací, Vám blahopřeje k Vaší volbě za 1. prezidenta České republiky, důstojného následovníka nezapomenutelné Československé republiky.

Věříme, že navážete na odkazy a slavné tradice Vašich předchůdců obou velkých prezidentů 1. Československé republiky v zájmu dalšího zdárného vývoje národa Čechů ku prospěchu všech občanů českého státu, na cestě do společenství ostatních svobodných, demokratických a nezávislých národů a států v Evropě.

V dokonale účtě za Menšinovou radu české a slovenské větve v Rakousku.

František A. Buchal
předseda

Jindřich Brázdil
jedenatel

Dopis, kterým blahopřála Menšinová rada české a slovenské větve v Rakousku prvnímu českému prezidentovi V. Havlovi k jeho zvolení.

INAUGURAČÍ PROJEV VÁCLAVA HAVLA

Milí přátelé,

Češi, Moravané, Slezané, občanky a občané České republiky, historický a politický vývoj dospěl k okamžiku, kdy se dva národy, žijící dosud společně v Československu, vydaly vlastní cestou. Díky tomu vstoupila před měsícem v život samostatná Česká republika. Horizont toho, čemu říkáme vlast, se nám tím významně zúžil. Nikdo z nás se s touto změnou asi nevyrovnával snadno. Svůj domov jsme tím však neztratili. Naopak: jeho nová státní podoba je pro nás výzvou k novému zamyšlení o samotné jeho podstatě a totožnosti, o jeho možnostech a vyhlídkách, o jeho nadějích. Je to zároveň výzva ke vskutku tvořivé práci. Svůj proměněný domov si totiž musíme uspořádat tak, aby se nám v něm žilo co nejlépe a aby si nás vážili i ostatní.

Česká republika má už svou demokratickou ústavu, má svůj parlament a vládu vzešlé ze svobodných voleb a od dnešního dne má i svého prezidenta. Je uznána mnoha státy světa i četnými mezinárodními organizacemi. Je to země svobodná, nezávislá a demokratická. To

všechno je velmi důležité. Ale ještě důležitější je, že to je země bohatá svým duchovním i hospodářským potenciálem, země sice poničená předchozími režimy, ale země pracovníků a vynalézavých lidí, která se má oč opřít a na co navázat. Rozhodně jsme se tedy neocitli na pusté pláni a rozhodně nemusíme začínat od nuly.

V naší ústavě se píše, že chceme navázat na všechny dobré tradice dávné české státnosti i státnosti československé. Jaké tradice tím má naše ústava namysli?

Uvažujeme-li o naší historii, záhy zjistíme, že z dramatických dějů, které ji tvoří, se vždy znovu v té či oné podobě vynořuje jeden osobitý a nepochybně světlý motiv, který k nám doléhá z díla osobností tak různých, jakými jsou např. sv. Cyril a Metoděj, kníže Václav, Karel IV., Jan Hus, Jiří z Poděbrad, Komenský, Palacký, Masaryk i Patočka. Tímto motivem je víra v pravdu, za kterou je třeba osobně ručit, tedy v pravdu jako hodnotu mravní, vůle k porozumění, slušnosti a toleranci, úcta k člověku jako jedinečné bytosti a pokora před

vznešeným řádem stvoření, pocit spoludopovědnosti za obecné věci lidského společenství spojený s kritickým nadhledem a ovšem nezlomná vůle k míru a pokud možno k nenásilným řešením všech sporů. Myslím, že dokážeme-li na tuto naši dobrou tradici navázat, nemáme se čeho bát. Nedávno jsme ji ostatně oživilí a určitě to nebylo k naší škodě: lidský způsob, jímž jsme setřásli nelidský režim, sklídl všeobecné uznání.

Revoluční doba však skončila a nastal čas každodenní všední a tvrdé práce. Pečovat dnes o to, v čem vidím naše dobré tradice, je nepoměrně těžší, jak tomu bylo v okamžiku velkého dějinného zvratu a nadšení, které ho provázelo. O to je takové péče nutnější.

Zkouškami, které nás ještě čekají, úspěšně projdeme a vskutku stabilních poměrů a skutečné prosperity se dožijeme jen tehdy, budou-li ohromné systémové změny, které uskutečňujeme, provázeny a prodechnuty duchem slušnosti, vzájemné úcty a solidarity. Budou-li, jinými slovy, provázeny a prodechnuty duchem těch ideálů a hodnot, které lze právem považovat za naše dobré tradice. Což zároveň znamená trvalý zápas s tradicemi špatnými, např. s bezpáteřnou přizpůsobivostí, provinciální malověrností, bezuzdnou hrabivostí a cynismem, vydávajícím se za realismus. Kdyby tyto vlastnosti měly ovládnout klima našeho spo-

lečenského života, udusili bychom se v něm všichni bez rozdílu.

Tvoříme nový právní řád, nový politický systém a nový systém hospodářský. Je to velké, náročné, ba až dramatické dílo. Toto dílo se v zásadě daří. Nemuselo by se však natrvalo dařit, kdyby nebylo provázáno starostlivou prací i na jiném, neméně náročném díle. Musíme souběžně obnovit zdravý systém vzájemného soužití v rodině, obci, podniku i národním společenství, prohloubit kulturu vzájemných vztahů, nově vybudovat stupnici životních hodnot a vskutku etický základ všech pravidel občanského a hospodářského života, včetně solidárního vztahu ke slabým a bezmocným.

Jsem přesvědčen, že toto všechno si občané České republiky uvědomují. Věřím proto v její dobrou budoucnost. Věřím, že vyzbrojení trpělivostí, prozíravostí a rozmyslem se vyrovnáme i s obtížemi, před něž nás velká společenská proměna, již procházíme, ještě postaví. Věřím, že se brzy staneme zemí obecně respektovanou pro svou slušnost, odpovědnost, odvahu a vynalézavost. Věřím, že se brzy staneme pevnou součástí rodiny vyspělých evropských demokracií. Věřím, že budeme dobře spolupracovat i se všemi našimi sousedy. Věřím, že udržíme vpravdě nejhlubší přátelské a kooperativní vztahy se sousedem nám nejbližším, se Slovenskou republikou, které přejí totéž, co si přejí pro nás: stabilitu, demokracii, prosperitu.

Milí spoluobčané, slibuji vám, že budu dělat vše, co bude v mých možnostech a silách, abych přispěl ke klidnému životu nás všech a abych si zasloužil vaši důvěru. Slibuji vám, že udělám vše pro to, aby vaše děti, až vyrostou a převezmou správu věcí obecných, vzpomínali na to, co jsme dělali my, v dobrém.

Milí přátelé,
chci být dobrým prezidentem České republiky.

"JEN ZEVŠEDNĚT MI NEDEJ, BOŽE"

Tak se modlil ktrýsi básník, a tak bychom se měli modlit i my. Zevšednění je snad nejhorší lidskou slabostí.

Stárnutí nás může připravit o tělesnou i duševní svěžest, ale nemá a nemusí v nás změnit úctu a lásku k ideálům, k tomu, co je nejčernějšího a nejkrásnějšího. Zevšednění však může setřít nejen živost barev, vnímavost zvuku a dojmů, ale může nás učinit lhostejnými a chladnými v blízkosti nejvzácnějších a nejvyšších hodnot. Však víte, co tím myslím.

Slyšíme jméno Bůh, a naše srdce se ani nezachvěje. Modlíme se /snad jenom, když jsme v úzkých?/, a slova plynou pouze se rtů. Jdeme na mši svatou /opravdu, každou neděli?/, a vlastně nevíme, kde jsme a co se děje. Zpíváme písně víry, naděje a lásky, a myslíme na všednosti. Slovo Eucharistie připadá nám bez zvuku, bez obsahu.

A přesto Eucharistie je vyvrcholením Boží lásky na tomto světě.

Kristus nám zanechal svůj příklad. Zvěstoval nám novou úmluvu spásy. Založil božskou instituci spasení: Církev, která pokračuje v jeho díle. Dal jí spolehlivou autoritu a dary, které nás posvěcují. Kdo by však přišel na to, že nám odkáže jako duchovní pokrm - sebe samého, své Tělo a svou Krev?

Na vedlejší stránce je otištěno příslibení a vyplnění tohoto božského daru. Po přečtení a po zamyšlení se nad tím, můžeme ještě zůstat lhostejnými?

Ó ano, takovými často jsme. Chodíme nevšímavě kolem Božích darů, a ani nás nenapadne přijmout pozvání Kristovo. Nebo redukuje svátost pokání na pouhou zpověď /kdy jsem byl naposled?/ a svaté přijímání na pouhé polknutí svaté Hostie, a srdce nám nebijí prudčeji, tváře nehoří, duše se neraduje.

Zvykneme si na všechno. Prachem zevšednění posypeme všecko krásu, stínem zvyklosti utlumíme záři světla, pláštěm rutiny zakryjeme trýpytivost a dojem nejvzácnějších darů i slov, a hlukem světských zájmů utlumíme Boží hlas, který zve k lásce.

Musíme se takovými stát nebo zůstat? Musíme vypadat a jednat jako druzí, které snad kritizujeme? Musíme se za každou cenu přizpůsobovat lidem, jejichž charakter je mdlý nebo dokonce nakažený? Ovšemže nemusíme! Proto se modleme:

"Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti zanechal památku na své umučení, popřej nám, prosíme, tak uctívatí svatá tajemství Tvého Těla a Krve Tvé, abychom stále zakoušeli účinky Tvého vykoupení. Jenž žiješ a kraluješ na věky věkův."

Kalvarský kříž.

Žádný způsob smrti nevyjadřoval tak výmluvně ideu obětí, jako oběť kříže. Obnažený, hřeby proboděný, pán Spasitel na dřevě kříže. Hrozná bolestí prochvívají každickým údem, vše působí nevyslovitelná muka. Na výšině všem otevřen, všem přístupný stojí oltář kříže, na němž se dokonává krvavým způsobem oběť N. Z. Trpítel pán mezi nebem a zemí, rozpjaté ruce v hrozně muce vztaluje k světu. To úžasné »Dominus vobiscum« Velekněze N. zákona! Vykupitel neměl být ukamenován, pilou řezán, on měl zemřít smrtí nejpohodnější, smrtí na kříži; a měl být ukřížován, aby žil dále v obraze, jak bylo předpověděno proroky starozákonními. Zobrazení kříže je dojemné, úchvatné, všem srozumitelné. — Kříž zůstává, oní všude, pobývá mezi lidem na horách, v dolinách, s ním se setkáváme podél silnic, potoků, lesů, v domech a chrámech. Zde na kříži ho hledali a našli svatí a světice Boží. Stačí jediný pohled na kříž a vše se zjasní, vždyť mluví řečí lásky, již rozumějí všichni: staří, mladí, prostí, učené. Nechodme tedy kolem kříže bezmyšlenkovitě, nýbrž vždy s myslí usebranou; zamysleme se, čím pro nás kříž byl a jaký nevyčerpatelný poklad milostí z něho plynul. Pokouší-li se o nás ochablost, bije-li přívalem pokušení, svádí-li nás ďábel od stálosti, od věrnosti v povolání, chvátejme ke kříži. Zde se neduhý zacelí a bříme starostí se stane lehčím.

Čím je kalvarský kříž?

Poslední kazatelnou božského Trpítele. Za své veřejné činnosti neúnavně hlásal, zaséval símě slova Božího do duší lidských. Nyní umíraje sbírá zbytky sil ke kázání. Čeho srdce plno, tím ústa přetékají! Co je obsahem tobo kázání? Láska a zase láska. Toť úchvatný pohled do Božského Srdce Páně, Odpouštějící láska i k nepřítelům: »Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí« (Lk 23, 34). Láska orodující za nepříteli!

Pečlivá, starostlivá láska k matičce: ani v nejstrašnějších bolestech nezapomněl na tu, která mu darovala pozemský život; ještě v posledních okamžicích jí zajistil pečlivou ochranu a dal světu nejkrásnější příklad

věrné synovské lásky. Důvěrná láska k Janu, miláčku Srdce svého. Umírající Kristus si přál, aby Jan nahradil Marii ztrátu, která ji čekala; milosrdná láska k lidstvu tonoucím v mravním bahně hříchu; k lotrovi po jeho pravici ukřížovanému; a konečně k smrti poslušná oddaná láska k Otci nebeskému. Srdcem Kristovým, plným lásky, probíhala krev, jež se ve smrtelné agonii na hoře Olivetské mísila s potem a řinula se po rozdrásaném těle při bičování, trním korunování, ta nyní kane celé hodiny s kříže, jako by tou krví psal dobrotitivý Bůh znamení lásky: »Tak Bůh miloval svět, že syna svého jednorozněho poslal, aby nikdo, kdo v něj věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.«

Kříž je obětištěm Páně: První slavná krvavá oběť N. Z. Způsob její zůstává zářným vzorem pro potomní oběti nekrvavé. Vnější dějový rámec: kříž jest oltářem, slunce v tu chvíli zastřené temnými mraky je věčnou lampou — pod křížem se účastní oběti lidé všech stavů, všech vnitřních nálad, naplnění zatvrzelostí, nebo prodechnuti láskou. Purpur krve Syna Božího je obětím rouchem, každý pohyb jeho je plný majestátu. Bez odmluvy uléhá na bolestné lůžko, s něhož již neměl povstati. Oči sklopené, ústa šeptající slova lásky. Vše se děje s úchvatnou velebností. Mešní kánon začíná. Modlitby k Bohu vysílané za hříšný lid, jenž jej přivedl na kříž, za jednotlivce, za církev, to vše vyznívá jako velkolepé divadlo mocně dojímavé duši. Spasitel poslušný až k smrti přijal kalich utrpení a hořkým zadostučiněním proměnil jej v kalich spásy. Kříž nám připomíná, jak hořkou obětí vykoupěny byly poklady milostí, jichž se nám nyní dostává v hojně míře u oltáře. —

Nechodme netečně kolem kříže! Kéž proběhnou myslí vždy vzpomínky na onen věkopamátný okamžik před devatenácti sty lety, okamžik, jímž Bůh tak jasně osvědčil svou nevystižnou lásku k lidstvu, bloudícímu v mrákotách hříchu. Vzhlížejme tedy ke kříži s pocitem hlubokého stesku v duši. Naučme se milovat kříž a tím si zajistíme životní štěstí — mír, dokonalý klid. J. G.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

**KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE
VÍDEŇ 3, RENNWEG 63**

KAŽDOU NEDELI se koná v českém kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

4. DUBNA – neděle – Květná/pašijová: Svěcení ratolestí a památka vjezdu do Jerusaléma. Chrámový sbor zpívá pašije o umučení našeho Pána Ježíše Krista. **Slavná mše svatá v 10 hod.**

8. DUBNA – Zelený čtvrtek – Večerní mše svatá na památku **Večeře Páně v 18 hod.**

9. DUBNA – Velký pátek – den přísného postu – Památka **Umučení Páně v 18 hod.**

10. DUBNA – Bílá sobota – **Velikonoční vigílie**: požehnání ohně a příprava svíce, chvalozpěv »Exultet«, bohoslužba slova, obnovení křestního vyznání, slavení eucharistie v 18 hod.

11. DUBNA – neděle – **Slavnost ZMRTVYCHVSTÁNÍ PÁNĚ v 10 hod.**

POZOR !

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII–XVIII
pořádá v sobotu 8.května v domě J.S.M. Rosensteing 39
DEN MATEK

Hudba - „VESELÁCI Z KRUMLOVA“ začátek 14:30
Občerstvení.

**RADOSTNÉ A POŽEHNNÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY
VÁM**

PŘEJE A VYPROŠUJE

J.S. METODĚJE, OREL, Č.L.S.A VĚSTNÍK.

VIDEŇ A MY

Karel Matal

Ze jsme po druhé světové válce jako menšinový celek přežili i reemigraci (1945/47), kde se na žádost a s velkorysou finanční pomocí čs. vlády vystěhovalo do vlasti převážně z hospodářských důvodů víc jak 20 000 rakouských Čechů, svědčí také o tom, jak hluboce jsme zde zakoreněni. Tyto zřádky nás sice tvrdě postihly, ale základy naší další existence zůstaly nedotčeny, jen nematlo oslabeny. Později jsme zjistili, že naši lidé v Československu nikdy nezdomácněli. Zdomácněli jen ti, kteří únorový komunistický puč schvalovali nebo s komunistickým režimem aktivně spolupracovali.

Školský spolek Komenský (zaf. 1872), který vznikl z iniciativy Českého dělnického spolku, vydržíže dnes už jen jednu českou obecnou, hlavní a mateřskou školu s 200 žáky. Ve školním roce 1932/33 existovalo ve Vídni podporou čs. vlády 17 mateřských, 5 obecných a 6 hlavních škol. Dále tu byla v provozu jedna reálka, jedno reálné gymnázium, jedna obchodní škola a dokonce i jedna škola pro ženská povolání s 3 500 žáky. Kromě toho ve Vídni existovalo ještě šest českých a pět slovenských jazykových škol a 13 na rakouském venkově, které vesměs zanikly koncem třicátých let, kdy nacisté využili všech skrytých a otevřených administrativních nátlaků, aby naše školství zatlačili do ústraní.

Školský spolek Komenský je dosud členem tak zvaného SDRUŽENÍ ČECHŮ A SLOVÁKŮ V RAKOUSKU (nyní Sdružení českých a slovenských spolků), které bylo založeno krátce po komunistickém puči v únoru 1948 a které až do listopadu 1989 úzce spolupracovalo s komunistickými úřady v Praze. "Wien ist Wien, aber ohne die Tschechen war, s hin" (Videň je Videň, ale bez Čechů by asi nebyla) je okřídlené pořekadlo, které zná snad každý Videňák a které lidově vyjadřuje náš nemalý podíl na hospodářském a kulturním vzestupu hlavního města bývalé Rakousko-uherské monarchie a později malého spolkového státu.

Je sice pravdou, že rakouská veřejnost tuto skutečnost ráda bagatelizuje, ale pro nás je daleko ošesnější, že dnešní mladá a střední generace v Československu neví nic o české menšině ve Vídni a o jejím celonárodním významu. Jako ostrůvek češství jsme zde vykonali velký kus práce a na to až dodnes vlast našich předků je pomínka. Česká menšina ve Vídni byla a je až dodnes - i když početně nematlo oslabena - nejlépe organizovanou českou diasporou v celém světě a přispěla velkou měrou k vzrůstu své druhé domoviny, aniž by za-

pomněla na svůj český původ. Jen v minulém století tu pracoval velký počet českých lékařů, kteří se právě zde proslavili. Především to byla trojice dr. E. Albert, dr. K. Rokitský a dr. Josef Škoda, hvězdy mezilím proslulé vídeňské medicínské školy. Bylo uvědoměno, že Češi, kteří se hrdě hlásili k svému národu a morálně a finančně podporovali českou menšinu. Dr. Albert byl kromě toho významný překladatel českých básníků do němčiny. Málokdo ještě ví, že dr. Škoda byl jeden z mála českovídeňských milionářů, který převážnou část svých honorářů posílal svému bratru do Plzně, který s těmito penězi postupně vybudoval pozdější světoznámé Škodovy závody. Dvě vídeňské ulice Škoda a Rokitskýgasse nesou jména našich lékařských veličin. Dalším velkorysým mecenášem vídeňských Čechů byl dr. Josef Drozda, který 50 let pracoval ve Vídni a byl od roku 1907 až do převratu (1918) předsedou Národní rady dolnorakouských Čechů.

Také velký počet českých malířů začínal právě ve Vídni. Byli to především Trenkwalder, J. Mařák, M. Prkner, V. Hynais, J. Führich, F. Jenewein, A. Liebscher a řada jiných. České Vídni patřil J. Tomec, J. Havlíček Trentán, V. Jansa, M. Podhajský, A. Mandler, Janda, J. Jindra, K. Majer a J. Tomek. Také A. Mucha začínal svoji kariéru právě zde ve Vídni. K tomu jednu veselou historku z našich dějin. Na Okružní třídě v prvním vídeňském okrese stojí pomník malíře Canona, kterého Vídňáci považují za svého. Jenže Canon se narodil v Čechách a jmenoval se původně Sra širypka.

I celá řada českých sochařů působila delší dobu ve Vídni. Byli to především Antonín Dománek, Jan Maxner, Aní P. Wagner (1834-1895), který tu vytvořil velký počet různých soch, které dnes zdobí vídeňský hrad, parlament, Dvorní divadlo a jiné veřejné budovy, V. Myslivec, S. Špaňhel, V. Šaff a medailér J. Čejka. A Hanák byl syn českých rodičů a pocházel z Brna. Ve Vídni se brzy poněmčil.

Cestovatel dr. E. Holub napsal několik knih o svých cestách do Afriky a žil až do své smrti ve Vídni, kde má na Ústředním hřbitově čestný hrob. Svoje cenné sbírky rozděl různým českým muzeím. Na sklonku svého života žil fakticky v chudobě odkázan na milodary svých přátel. Typický to osud vídeňského Čecha, za kterého se celý svůj život považoval.

Ale také celá řada českých spisovatelů a básníků sířila delší čas ve Vídni. Nejdříve to ve Vídni vydržel básník a spisovatel Josef Svatopluk Mácha, který byl protaga-

nistou české Vídne. Z našich byli Josef Petrů alias Petr Zahof, dlouholetý redaktor Vídeňských dělnických listů, František Melichar alias Oldřich Vojen a filozof dr. Jilí Jahn, dlouholetý inspektor škol Komenského ve Vídni, jeho sestra Emile Jahnová, Anna Dvořaková alias Milada Kalinová a řada jiných.

Ale nebyli to jen čeští umělci a vědci všech možných disciplín. Tuť mēti na slávu a věhlasu Vídne nadprůměrný podíl byla to

především státnicová armáda českých dělníků a množství českých řemeslníků, kteří popoháněli motor rakouského hospodářství. Mezi nimi byla i desetitisícová armáda českých cihlářů, která žila a pracovala na okraji Vídne a byla ještě na začátku tohoto století nelidským způsobem vykořisťována.

Německá historička dr. Monika Glettlerová, autorka několika knih o vídeňských Čechích, charakterizovala českou Videň na začátku tohoto století takto: Česká minorita ve Vídni kolem 1900 se dá porovnat s velkým hotelem, který byl až do podkrovi přeplněn, ale stále novými lidmi.

Dnes čs. veřejnost skoro nic neví o české menšině ve Vídni. Zhoubný následek čtyřicetileté komunistické nadvlády, která nepřipustila objektivní zprávoдавství o českém menšinovém hnutí v zahraničí.

Dosud není jasno kolik Čechů a Slováků ve Vídni skutečně žilo a to od roku 1880 až do konce první světové války. Ze studie hraběte Harracha ze šedesátých let minulého století se dozvídáme, že už tehdy žilo ve Vídni víc Čechů než v samotné Praze. Hrabě Harrach, který byl uvědomělým Čechem a znalcem zdejších menšinových poměrů, spoluzakládal mimo jiné i SLOVANSKOBESÉDU, kterou také velkoryse finančně podporoval a která existuje dodnes.

Na otázku kolik Čechoslováků ve Vídni kdysi žilo a kolik tu žije ještě dnes se nedá jednoznačně odpovědět.

Úřední výsledky sčítání lidu v Rakousku od roku 1880 až do dnešního dne totiž ani zdaleka neodpovídají realitě. Všeelijakými způsoby byly tyto výsledky manipulovány a to v neprospěch české národní skupiny a v zájmu zachování německého rázu Vídne. Je to fakt, který se dá relativně lehce dokázat.

Při prvním oficiálním sčítání lidu v roce 1880 se hlásilo k české, moravské a slovenské národnosti jen 25 186 osob. Za deset let bylo jich už 63 834. A počet stále stoupal. 1900 přesáhl hranici sto tisíc (102 974). Při sčítání lidu 1910 vykazují už rakouské statistiky 115 025 osob

české, moravské a slovenské národnosti. Naše vlastní odhady se pohybovaly kolem 200 000 až 300 000.

Krátce po rozpadu Rakousko-uherské monarchie 1918/19 se vrátilo do osvobozené vlasti z Vídne a rakouského venkova 200 000 osob, které měly v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku domovské právo. Tím početní záhada začíná.

V roce 1910 nastupovalo jen 115 000 a během několika poválečných měsíců se zase vystěhovalo 200 000! Přitom se nedá zjistit počet českých přistěhovalců v letech 1911-1913.

Videň byla tím alespoň na papíře zbavena všech Čechoslováků. Teoreticky byla česká Videň vyhlášena -

Jen jaká byla pravda? Při prvních po-převratových volbách v Rakousku volilo 67 514 osob. Jednotnou kandidátní listinu sdružených Čechoslováků. I když jsme tím získali jen jediný mandát v rakouském parlamentě, byl to největší politický úspěch v našich dějinách. Jak k tomu závažnému množení rakouských Čechů došlo, zůstane asi navždy záhadou.

V roce 1923 vykazovala úřední statistika 51 846 Čechoslováků. V roce 1934, kdy v Rakousku byla násilím udušena demokracie, a republika nahrazena stavovským státem, klesl počet Čechoslováků o 20 000 na 31 595.

Krátce před vypuknutím druhé světové války se počet registrovaných Čechů zvýšil v rakouské části Německé říše zase o dvacet tisíc na 54 933.

Tyto zřádky nepochopitelné výsledky sčítání lidu se dají mimo jiné také vysvětlit tím, že jednou se zjišťovala obcovací řeč, která se dá všelijak interpretovat, pak mateřský jazyk nebo dokonce řeč, ve které dotyční myslí a kterou používá v rodinném a přátelském kruhu nebo jakou má stálou příslušnost. Byla to různá kritéria, která rakouským úřadům umožňovala tyto údaje všelijak k našemu neprospěchu manipulovat.

Na základě vlastních průzkumů žije v Rakousku - především ve Vídni 15 000 až 20 000 Čechů. Dokazuje to nejen počet všech českých spolků, které tu ještě dnes působí jak počet odběratelů českovídeňského tisku - Vídeňské svobodné listy, Krajanské noviny, Klub a Věstník - ale i další statistiky, jak početné byly v posledních letech naše kulturní, tělovýchovné a sportovní a společenské podniky navštěvovány.

Česká menšina ve Vídni je i nadále v rámci svého posláním důležitým hospodářským a kulturním mostem mezi Prahou a Vídni. Záleží teď jen na tom, aby obě strany tuto šanci k obousměrnému prospěchu maximálně využily.

DUBEN 1993

3.: ODPOLEDNE POPULÁRNÍ HUDBY - Kulturní výbor Českého srdce - Velký sál Slovanské Besedy - 16 hodin - SOBOTA

18.: FILMOVÉ PŘEDSTAVENÍ - «TEMNO» - Jednota «MÁJ» - Tabor Kino - Začátek 9.30 hod. - NEDELE

24.: ŽIVOT A DÍLO SOCHAŘE BILKA - Kulturní výbor Českého srdce - Velký sál Slovanské Besedy - 16 hodin - SOBOTA

Probudit se k radosti...

Evropské setkání věřící mládeže ve Vídni

Vídeňské Evropské setkání mladých věřících lidí, pořádané každoročně ekumenickou komunitou z jihofrancouzského Taizé, proběhlo od 18. 12. 1992 do 2. 1. 1993 ve znamení rekordního počtu účastníků a to zejména z Polska. Z neuvěřitelných 110 tisíc mladých lidí z více jak dvaceti států Evropy bylo téměř 70 tisíc Poláků. Z počátku se zdálo, že toto obrovské kvantum lidí nebudou moci organizátoři, kterých nebylo mnoho, zvládnout...

Desetitisíce mladých dívek a chlapců zaplnila velká prostranství vídeňského výstaviště - Messegelände a sousedního zábavního parku v Prátru, kde podle národů hledaly své přijímací místo. Češi, kterých přijelo téměř čtyři tisíce, měli příjem, patrně naposledy společně se Slováků, v budově jedné vídeňské školy nedaleko výstaviště. Po základních informacích, obdržení plánů Vídne, programu na jednotlivé dny, poukázek na jídlo a městskou dopravu, kterou měli všichni účastníci zdarma a zaplacení účastnického poplatku, se mladí křesťané rozcházeli do přidělených farností a sborů, kde byli teprve rozdělení na místa ubytování do škol nebo přímo do vídeňských křesťanských rodin. Ještě též večer se všichni vraceli do areálu výstaviště, kde probíhalo po celé setkání ve čtyřech sektorech rozdáván jídla a většina setkání a společných modliteb.

Ústředním tématem vídeňského setkání se stal Dopis 1993 - Probuďte se k radosti, který napsal bratr Roger v době před vánočními. Dopis byl přeložen do celkem šestačtyřiceti jazyků a bude sloužit jako podklad k meditacím při setkáních mládeže, která budou v Taizé probíhat po celý rok 1993. Každý den se účastníci vídeňského setkání scházeli ve svých farnostech a sborech k ranní modlitbě, po níž následovala setkání v malých skupinkách na předem daná témata vycházející z Dopisu 1993 a z úryvků z evangelia.

Každé odpoledne a večer se tisíce účastníků přesouvalo do

obrovských vytápěných hal, míst společných modliteb. Lidé v nich byli rozdělení podle národů, protože se překládalo do devatenácti evropských jazyků. Uprostřed každé haly byl instalován prostý oltář, který se skládal z kříže, malovaných ikon a velkého počtu svíček. Prostor naprostého ticha.

Bratři vstupovali před oltář jeden po druhém. Byli oděni do bílých oděvů. Při společné modlitbě se čelili žalm, biblický úryvek v několika jazycích, potom následovalo několik minut ticha. Tyto krátké písně je snadné rozumově pochopit a pomalu pronikají do nitra každého člověka. Na závěr modlitby byl kříž sňat z oltáře a položen na zem. Stovky lidí se pomalu po kolenou posouvaly ke kříži. Dotýkali se čelem dřeva kříže a světili Bohu svá břemena... Chvilce neviditelného spojení s trpícími, opuštěnými a pronásledovanými. Každé večerní modlitby se v jedné z hal účastnil i bratr Roger. Přicházel obklopen bosenskými dětmi ze Sarajeva a promlouval svým laskavým hlasem k přítomným. Večerní modlitba pak končila kolem jedenadvacáté hodiny. Tisíce lidí pak pospíchaly do míst svého dočasného ubytování. Tramvaje, autobusy a metro byly přeplněné. Všude veselí a smích. Někteří mlčeli do Prátru. Obrovská radost a sou-náležitost. Poláci, Němci, Češi, Slováci, Italové. Národnost tu nehrála žádnou roli.

Vídeňské „poutí“ se oproti předějším setkáním zúčastnila i poměrně velká skupina Čechů. Přijeli

ze všech koutů České republiky. Nejvíce už však tradičně ze Slováků a Valašska. Přítomna byla i velká skupina mládeže z Hané. Z Olomouce dva plně autobusy, z konické farnosti přijeli snad všichni mladí. Po předchozí domluvě mezi Čechy a Slováků byla den před Silvestrem sloužena společná mše svatá. V promluvě před začátkem jeden z duchovních připomněl, že i když se náš stát rozdělí, neznamená to rozdělení mezi lidmi a především křesťany. Jak řekl, „Boží láska spojuje všechny národy celého světa“.

Symbolicky vyzněl závěr bohoslužby. Společný zpěv: „Nebojte se, radujte se“, při kterém se tisíce Čechů a Slováků radostně rytmicky rozléskalo.

Silvestr strávila většina Čechů i dalších účastníků ve svých farnostech, kde před půlnocí proběhla modlitba za mír. Po půlnoci pak následovala oslava Nového roku zábavním programem. Na Nový rok dopoledne se část Čechů zúčastnila slavnostní mše svaté v katolickém kostele Nejsvětějšího Vykupitele, který patří pod českou duchovní správu a bohoslužby v něm probíhají v českém jazyce. Vídňští Češi své mladé krajany z vlastní srdečné přijali a měli z tohoto střetnutí upřímnou radost.

Evropskému setkání ve Vídni byla zaslána čtyři poselství. Od papeže, cařihradského patriarchy, arcibiskupa canterburského, a od generálního sekretáře OSN Butruse Butruse-Ghálho. Ve všech těchto poselstvích je vyjádřena podpora tomuto setkání, na kterém mládež vyjadřuje touhu přispět k budování evropského kontinentu na základě usmíření a solidarity. Mnoha modliteb se zúčastnil i vídeňský arcibiskup kardinál H. Groer a rakouský prezident T. Klestil.

DUŠAN POŘÍZKA

PĚTMINUTOVÁ PRESTÁVKA

„Jsem tak nervózní a vůbec se nesoustředím. Co se mnou bude dál?“

„Modlíte se?“

„Na to nemám čas!“

„Snad byste to přece jenom mohla zkusit! Pětminutová přestávka denně - pro modlitbu!“

„Zkusila jsem to!“

„Pomáhá Vám to?“

„Už skoro ani jeden den bez té pětminutové přestávky! Tak jsem se zase naučila modlit. Často je z pěti minut i deset. Není to pokrok? Pozvolna se také znovu uklidňuji. Už si toho povšiml i můj manžel.“

VYSKYTUJE SE BŮH JESTE V NAŠEM SVĚTĚ?

„Kde je v našem světě ještě místo pro Boha? Mně se zdá, jako by byl z něho vyloučen!“

Kdo z nás si často nepamatoval totéž! V televizi, v tisku, v našich rozmluvách - vyskytuje se tam ještě Bůh?

Snad přece ano! Což neslyšíme jeho hlas v nás? Je naše svědomí mrtvé? Což už k nám nepromlouvá řeč přírody, květů, krystalů, slunce a měsíce, vody i zvířat? A což sám člověk? Jeho duch? Nesvědčí zřetelně o Duchu Božím? A což církev? Není v ní kromě temnoty také hodně jasného světla? Což v ní nevidíš stopy Boží? A což Kristus? Neslyšíš ho, když k tobě mluví v Písmu a v Eucharistii?

VELKÝ SMÍR

"A když ti člověk odepřel poslušnost a ztratil své přátelství, tys ho nenechal napospas smrti. Slitoval ses nad lidmi a pomáhal jim, aby tě hledali a nacházeli. Častokrát jsi jim nabízel smlouvu a kázáním proroků je učil očekávat spásu." (IV. eucharistická modlitba.)

Jak rád bych byl prorokem, který učí své posluchače očekávat spásu. Nic lepšího než spásu, kterou nám Ježíš přinesl, vám přát nemohu.

ATOMOVÁ ELEKTRÁRNA VŮLE

Dar svobodné vůle je jako atomová elektrárna - je v ní koncentrovaná síla. Ale co když se promění v atomovou bombu? Pak zničí Boží plán s námi - a to se také na začátku lidských dějin stalo. Dodnes trpíme zhoubnou duchovní radioaktivitou.

JAK REAGOVAT BŮH

na první atomovou bombu v ráji? Mohl říci: proti mé vůli jste si sami svět zničili, teď se s tím vypořádajte sami!

Ovšem tak nemluví milující otec a matka. Když dítě upadne, rodiče mu první podávají ruku. Láska nekapituluje. Bůh si okamžitě vytvořil nový plán spásy, aby se lidstvo mohlo vrátit k původnímu spásnému plánu. Připravoval jej už ve Starém zákoně. Posílal proroky, vybízející k pokání.

Bez vnitřního obrácení spása možná není. Bůh respektuje naši svobodu, nevnučuje nám svou spásu, jako nám komunisté vnucovali svou komunistickou spásu.

Bůh nám ji podává a když ji odmítneme, za chvíli přijde zase. Je neúnavný - ale déle, než trvá lidský život - čekat nemůže. Náš pozemský život je doba božího milosrdenství.

SVÁTOST SMÍŘENÍ? ZPOVĚĎ? POKÁNÍ?

Zpověď je vžitě slovo pro svátost smíření, ale je to jen jedna z částí této svátosti a to ne ta nejpodstatnější. Patří k ní - před vyznáním hříchů - zpytování svědomí, LITOST A DOBRÉ PŘEDSEVZETÍ. Po zpovědi nám kněz uloží pokání.

Chceme-li přirovnat svátost smíření k soudnímu procesu, je rozhřešení vždy osvobozujícím rozsudkem Božím.

Moderní teologové neradi mluví o tom, že svátost smíření je svátostný soud, kdy Bůh neodpouští, ale vždycky osvobozuje. Smaže naše hříchy, jako se dá smazat magnetofonová páska. Navíc nám vrací nevinu - a to je právě těžko pochopitelné. Lidé nám také odpouštějí, čím jsme se na nich provinili, ale nevinu nám vrátit nemohou.

CO JE LÍTOST?

Definuje se jako BOLEST SRDCE. Není to však cit, nýbrž úkon vůle. Distančují se od svých minulých špatných skutků. Vlastně soudím sám sebe. Jsem jak soudcem, tak žalobcem, tak obžalovaným. Jako soudce si říkám: "Tos neměl dělat, To bylo špatné." Podstata lítosti je tedy odmítání vlastních hříchů.

DOBRÉ PŘEDSEVZETÍ

Svobodná vůle špatným rozhodnutím zavinila minulý hřích. Dobrá vůle musí dobrým předsevzetím zabránit hříchu budoucímu. Teď chápete, proč je sv. zpověď neplatná a kněžské rozhřešení neúčinné, když chybí lítost a dobré předsevzetí - vůle, napravit nějak tu velkou škodu.

POKÁNÍ

které kněz po zpovědi ukládá, je spíš symbolickou připomínkou, že po sv. zpovědi nesmí chybět pokání. Pokání vlastně začíná po sv. zpovědi snahou, už se hříchům nepoddávat. Vyznání hříchů, kterého se mnozí tak hrozí, protože je pokořuje, je ve svátosti smíření to nejsnadnější.

Nejde však jen o vyznání hříchů.

Co kdysi řekl Kristus cizoložné ženě (Jan 7, 3-10) říká i nám po vyznání hříchů: "Jdi a už nehřeš!"

Nikdo tak rád neodpouští jako Pán Bůh. Ale výzva, abychom už nehřešili, je největší pokání jaké existuje.

Nejen když se jedná o velké hříchy, o zločiny. Ale pokuste se odložit nebo překonat nějakou malou chybičku - třebaš netrpělivost, hněvivost, nedůtklivost... Uvidíte, jak úžasné je to těžké. Vlastně k tomu potřebujeme celý život.

POKÁNÍ, KTERÉ NÁM UKLÁDÁ BŮH: NEHŘEŠIT

Co nám ukládá kněz - modlitbu, dobrý skutek je vlastně jen symbolické pokání, které nám má připomenout velké pokání, jež má následovat po sv. zpovědi.

Ale i svátostné pokání se dá oživit. Např. si kající už před sv. zpovědí sám uloží přiměřené pokání. Kdyby mu takové pokání uložil kněz, už by sám ke zpovědi nešel. Ale uložil-li si je kající sám, nebude malicherný, styděl by se knězi vyznat, jak malé pokání si uložil. Pokání může mířit k zmírnění některého nedobrého návyku: mám příliš rád pivo. Odřeknu si ho dva dny v týdnu. Rád hraji v sobotu v hospodě karty. Za to, že jsem ublížil manželce, do hospody nepůjdu a budu se věnovat dětem. Ci jsem silný kuřák. Za pokání nevykouřím ve středu a v pátek ani jedinou cigaretu. Takové pokání by se bál kněz uložit - ale kající tím zpověď oživí a přinese mu to velké požehnání.

P. Leo KUCHAR

**TVÉMU KŘÍŽI SE KLANÍME, PANE, A
SLAVÍME TVÉ SVATÉ VZKŘÍŠENÍ!**

Chceme naplnit volební program

Křesťanská a demokratická unie — Československá strana lidová je ve vědomí veřejnosti v poslední době spojována především s návrhem zákona o protikomunistickém odboji, restituci církevního majetku a s požadavkem naplněním Senátu České republiky. Bývalý poslanec Sněmovny lidu ČSFR, dnes tiskový mluvčí KDU-CSL Jaroslav Orel, nám odpověděl na několik otázek.

● Vaše strana je napadána, že neinformovala své koaliční partnery o svém úmyslu požadovat kompletní restituci církevního majetku. Jaká je skutečnost?

„Návrh byl podán ještě v ČSFR a zcela určitě už tehdy byly zaslány vypracované zásady restituce všem koaličním partnerům společně s výzvou, aby se k tomuto návrhu vyjádřili. Vedle našich poslanců se k návrhům připojili i zástupci KDS a někteří poslanci ODS.“

● Z levicových kruhů se stále častěji ozývají hlasy, že církev by měl být vrácen pouze ten majetek, který bezprostředně používá k výkonu své duchovní činnosti. Nedomníváte se, že tyto lidé nemají vůbec tušení o církvi a její nezastupitelné úloze ve společnosti?

„Stejnou otázku jsem dostal již od dopisovatele Frankfurter Allgemeine a proto odpovídám stejně: Tato formulace k náboženským potřebám silně evokuje postoj komunistické strany

a zejména Gustáva Husáka, který řekl, že „zabezpečí oprávněné potřeby církví“. Tím se myslelo, že je zavře do kostelů a zabezpečí nákup bohoslužebného náčiní.

Problém je v tom, že nejen představitelé ODA, ale velká část naší společnosti nemá představu, co je to církev a jaká je její úloha a poslání v moderním světě. Nejde pouze o náboženské úkony, nýbrž o duchovní a sociální aktivity církve, ke kterým jsou potřebné i statky materiální.“

● Proto by zřejmě církev potřebovala od křesťanských stran pomoc, např. při propagaci v televizi. Vždyť na poslední ekumenické konferenci v Praze jsme slyšeli mj. moderní názory na řešení národnostních otázek nebo migrace obyvatelstva.

„My nevělíme televizi, a je to tak dobře. Vidíte sami, jaký postoj k církevním otázkám mají odpovědní činitelé a redaktoři ČTV. Pramení spíše z nepochopení a neznalosti církevních potřeb, úlohy církve ve

světě. Je to vliv dvaatřicetileté propagandy komunistické strany, která zanechala v myšlení lidí takové negativní stopy, se kterými se bude muset naše společnost v budoucnu vyrovnat.“

● Veřejnost se poněkud nedůvěřivě dívá na kumulaci funkcí. V minulosti to byl jev typický pro komunistickou stranu, dnes je terčem této kritiky předseda KDU-CSL.

„Prozatím jsem nezaznamenal, že by naše strana byla terčem kritiky v tomto směru, nicméně připouštím, že je to problém celé vládní koalice. Mnoho lidí se dostalo do mnoha vládních funkcí...“

Kumulace funkcí je zásadním problémem a pokud vím, nikomu z těch, koho se týká, určitě nedělá radost a hledáme způsoby, jak rozdělit své síly. Otázka je spojena s ustavením Senátu České republiky a řadou jiných personálních problémů, které musí KDU-CSL vyřešit. Aktuálním úkolem pro nás je konstituovat funkci výkonného místopředsedy, ale opět je tato problematika spojena s naplněním Senátu a obsazením ministerských postů.“

● Poslední otázka se týká vašeho případného vystoupení z vládní koalice, nebudou-li vyřešeny tři základní

podmínky — Senát, protikomunistický odboj a restituce církevního majetku...

„Tři základní otázky, které jsou nám podsouvány v souvislosti s tvrzením, že prosazujeme svůj vlastní program a nechápeme limit daný úspěšností ve volbách... Není to pravda. Církevní restituce a protikomunistický odboj byly společným programem všech čtyř politických stran vládní koalice. Priorita termínů není samoučelná, neboť majetek je blokován v zákonech, a není možné ho privatizovat. Promlčená lhůta u protikomunistického odboje je vážným nebezpečím naší mladé demokracie. Setrvání ve vládní koalici má pro nás velmi vysokou cenu. Trváme však na plnění programu celé koalice.“

PETR RADOSTA

Ovoce totální války

„Kuje Kováč podkovičku, Mečiarovi na nožičku.“ Bratislavskými novináři hbitě pozmeněná slovenská říkanka o kováři a konikovi se pomalu naplňuje. Nejpozději dnes by měl slovenský prezident Michal Kováč projevit dostatek loajality a odvolat Milana Kňažka. Pokud ministr zahraničí nepodá demisi sám, což je nepříliš pravděpodobné, hrozí Vladimír Mečiar prezidentovi demisi vlastní. Podle věrejších informací z Bratislavy by tak ještě dnes odpoledne měl Kňažka nahradit bývalý ministr zahraničí Moravčík. Jak jsme však napsali již před časem, případná Mečiarova demise není zcela vyloučena. Mohla by být sice dramatickým, leč značně promyšleným tahem, jak Slovensku ukázat, že bez rodáka z Nemšové to prostě nejde. Prezident by ji nepřijal, a pokud ano, poslanci NR SR budou asi opět hlasovat pro stejného premiéra. Opoziční, ale i donedávna koaliční strany, by totiž za současné komplikované hospodářské situace převzaly kormidlo státu jen v pomatení

smyslu. Poté, co se ve středu vzdal křesla ministra hospodářství (a tedy i odpovědnosti) Ľudovít Černák, předseda SNS, zůstává Vladimír Mečiar s HZDS na Slovensku jediný, kdo je v tuto dobu ochoten táhnout značné pošramocenou káru dál. Kromě celkového stavu země je ale neradostná i jeho osobní situace. Zdá se, jako kdyby se rozhodl k totální válce: kromě boje s Kňažkem si ve středu dopřál i konflikt v Národní radě SR s jejím předsedou Gašparovičem. Stejný den mu po výtkách poslanců nezbyvalo než s nejtvrdší razancí zaútočit na KDH. Uprostřed vleklého diplomatického konfliktu s Maďarskem se včera rozhodl označit poslední kroky české vlády za začátek obchodní války a pohrozil odvetou. Totální válka proti všem však kýžené ovoce nepřinesla. Naopak. Podle posledního průzkumu veřejného mínění se mu za ni sami Slováci odvdělili poklesem osobní popularity ze 34 na 24, HZDS klesla o šest bodů na 18 procent obliby.

MARTIN MRNKA

Milan Kňažko odvolán z funkce

Novým šéfem slovenské diplomacie se stal Jozef Moravčík

BRATISLAVA: Ministr zahraničních věcí M. Kňažko včera krátce před 14. hodinou odhrdl rozhodnutí prezidenta M. Kováče o odvolání z funkce. Prezident Kováč odvolal ministra Kňažka na základě návrhu premiéra Mečiara z 9. března. Tento návrh prezident postoupil Ústavnímu soudu SR, který měl posoudit, zda prezident na premiérov návrh „musí“ nebo „může“ odvolat členy vládního kabinetu. Článek 116 v Ústavě SR totiž v tomto případě jasně nedefinuje prezidentskou pravomoc.

Milana Kňažka však včera odvolal z funkce bez vyjádření Ústavního soudu a novým šéfem slovenské diplomacie jmenoval posledního ministra zahraničí ČSFR J. Moravčíka.

Slovenský prezident ve středu 17. března v rozhovoru pro agenturu APA uvedl, že v pátek odstoupí buď Kňažko nebo Mečiar. Tento prezidentský výrok potvrdil 18. března novinářům vedoucí sekce kanceláře slovenského prezidenta pro sdělovací prostředky J. Sirkó.

Podle slovenského prezidenta by premiérova rezignace znamenala „váž-

nou krizi“, již je nezbytné se vyhnout. Během návštěvy MZV SR krátce po zvolení do funkce vyjádřil s prací resortu ministerstva zahraničních věcí SR a s jeho šéfem spokojenost.

Prezident Kováč včera také jmenoval J. Kubečku ministrem hospodářství SR. Kubečka nahradí ve funkci Ľ. Černáka, který podal svou demisi ve čtvrtek večer.

Jednání prezidenta Kováče, který ještě před dvěma týdny označil práci resortu zahraničí za uspokojivou a včera ho odvolal, M. Kňažko přímo nekomentoval. Důležité podle něj budou další prezidentské kroky, které buď potvrdí jeho „určitě směřování“, nebo naznačí změny. Vyjádřil přesvědčení, že i přes to bude Slovensko směřovat k demokracii a přiblíží se západoevropským hospodářským a bezpečnostním strukturám již proto, že jiné celistvé struktury neexistují, řekl.

ecť nutnější. kami, které nás ještě čekají, projdeme a vskutku stabilních a skutečné prosperity se dožijeme, budou-li ohromné systémy, které uskutečňujeme, provázedchnuty duchem slušnosti, vzá-ty a solidarity. Budou-li, jinými ovázeny a prodrchnuty duchem ilů a hodnot, které lze právem it za naše dobré tradice. Což zá-amená trvalý zápas s tradicemi, např. s bezpáteřnou přizpůso- provinciální malovérností, be- hrabivostí a cynismem, vydáva- za realismus. Kdyby tyto vlast- y ovládnout klima našeho spó-

Československo,

celý svět to vidí.

Kam jsi dalo hlavu?

Slovům ješitným

nemoudrých lidí

jsi podlehlo.

Nikoliv davu!

Na radu otce

synům svým

jsi lehce zapomnělo.

Osud Tě čeká nemilý,

možná i krutý.

Vše mohlo jiné být

jen myslet — na tři pruty.

UJK.

Huráá, jsme nezávislí!

Kresba z frankfurtského deníku Neue Presse

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 20 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou
knihovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. – Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 10
hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zavševčený svátek v 8.10 hodin s prom-
luvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** – České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží –
založené páterem Josefem Novotným –
I. okres, Seitzergasse 5, IV. patro, otev-
řeno pátek od 19 do 22 hodin a v nedě-
li a svátek od 9 do 10.30 hodin. Hosté
vítáni!

23. 4. 1993 – 20. hod.

Přednáška: Národní parky západní
části USA.

Přednáší Dr. Petr Kocourek.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 69 294

XV. Cviči-
ní 11 hodin v
XV. Hosté

Náš milý a obětavý člen výboru, bratr

JINDŘICH FOLTIN

slaví 11. března 1993 své 65. narozeniny. Děkujeme mu za jeho práci a
přejeme do dalších let hodně zdraví a božího požehnání.

Československé lid. sdružení

Orel XV.

Jednota sv. Metoděje

NEDELE 18.DUBNA 1993-10 HODIN NAŠE SPOLEČNĚ

VELIKONOČNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRO ČLENSTVO A PŘÍZNIVCE NAŠÍ JEDNOTY, PO MŠI sv.

DIXIELAND

V NAŠEM SALE
SCHÜTZENGASSE 30

MUZIKA

Ptali jste se Panu Josefu A. K.

„Redaktoři Svobodné Evropy
(Moudrý, Kühnl) říkají, že jsme „vši-
chni kradli“ – doslovně. Ministr Vopěn-
ka říká, že kdo poctivě pracoval, kola-
boreval. A my jsme se řídili heslem
„modli se a pracuj“. Máme z toho všeho
zmatek, řekněte k tomu něco.“

Z takového všeobecného „všichni“ je
vždycky řada výjimek a třeba mezi ně
právě Vy patříte. Nevím, jak to myslí
Svobodná Evropa nebo pan ministr, ale
já tomu rozumím takto:

Poctivě pracující lidé podporovali mi-
nulý režim tím, jak mu svou poctivou
prací sloužili. Tím jej totiž udržovali při
životě, místo aby saporážemi nebo aspoň
pasivním odporem, jako za války, usilo-
vali o jeho odstranění. Kdo slouží, spo-
lupracuje!

Přikrádající šibalové i skuteční roz-
krádači se řídili proslulým „vlastenec-
kým“ heslem „kdo nekrade, okrádá ro-
dinu“. Kdo z nás všech opravdu nikdy
z práce nešel nakupovat, vyřizovat osob-
ní záležitosti, neodnesl nic domů nebo
aspoň kamsi netelefonoval? Byl to tak
trochu pasivní odpor, o kterém je řeč
výše, ale k odbojářskému postoji má
daleko! Nejde v něm o nasazování vlast-
ní kůže v boji za svobodu, ale o přilepšo-
vání vlastní rodině v rámci všeobecného
podvádění všemi. To asi má na mysli jak
Svobodná Evropa, tak pan ministr.

Člověk měl u nás na vybranou mezi
kolaborací a tím pomalým přikrádáním
a většinou se zabydlel v důmyslné směsi

obojího. Podle okolností vrchnosti slou-
žil – trochu. A dělal to s úmyslem, otupit
její pozornost tak, aby mohl vzápětí
– a trochu – znárodňovat, jak se tomu
kradení říkálo. Obojí mělo za cíl vlastní
prospěch.

Dnes se musíme rychle učit myslet na
celek a nikdo neví jak, ani jak ven z toho
marazmu malých zlodějíčků, přiležitost-
ně kolaborujících s totalitní mocí. Z té
skoro zoufalé bezradnosti asi plyne to
hořké zevšeobecnění, že jsme všichni
minulým režimem pokroucení, že jsme
všichni i kolaborovali i kradli. To je
opravdu to nejhorší dědictví minulosti,
skutečná dračí setba, která právě vzbá-
zí. Starost o obecné dobro byla donedá-
na dostupná jen hrdinům a dnes se najed-
nou žádá od nás ode všech! Není to ani
tak žaloba, jako zoufalý výkřik o po-
moc: „Co s tím vším?“ Jak se propřaco-
vat ke skutečnému občanství, zodpově-
dnému, poctivému a kritickému vůči
moci?

Jako otázku to pociťují i katolíci, kteří
mají všechny předpoklady pro to, aby se
opravdovými občany stali, a to podle
lapidárního receptu, zděděného přímo od
samého Ježíše Krista: „Dávejte císaři, co
je císařovo“ je jasnou výzvou k poctivosti
a k odmítnutí kradení; „a co je Božího,
dávejte Bohu“ je varováním před kola-
borací. Boha se sluší poslouchat více,
než lidi, zvláště ty mocné, kteří by chtěli,
aby se jim sloužilo, místo aby sloužili
dobru v prvé řadě oni sami. Křesťan
chce sloužit, ale ne modlám, ani ne
totalitní moci, a v každém případě chce
sloužit bez kolaborování.

P. PETR KOLÁŘ S.J.

, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volks-
in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. – Gemeinsame
50 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
oslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.